

*Červená
žiara*

Pravý tieň

*Krátke
povedky*

**Brandon
McYntire**

Brandon McYntire

Červená žiara
Pravý tieň

©Brandon McYntire
Michalovce, Slovensko – EÚ, rok 2020
ISBN: 978-80-973661-2-4

Názov originálu: Červená žiara
Podnázov: Pravý tieň
Autor: ©Brandon McYntire
Vydavateľ: Branko Mateja
Fotografia na obálke knihy: www.pixabay.com
Výroba obálky: ©Branko Mateja
Formát: PDF
Počet strán: 27
Vydanie: Prvé
Michalovce, Slovensko, EÚ, rok 2020
ISBN: 978-80-973661-2-4

„Vidíte niečo?“ spýtala sa mladej ženy doktorka. Tá zneistela a nervózne sa obzrela na doktorku.

„Nie, nevidím, ale snažím sa. Už je to viac ako hodina a stále nič.“ Doktorka sa na invalidnom vozíku posunula k ďalšiemu pozorovateľovi. No neprehovorila ani slovo, keďže mladý muž okolo dvadsiatky sa splašene pozeral po celej hale. Stál na mieste a bolo očividné, že vidí toho dost, čo ho zaskočilo. Medzitým si zapisoval poznámky do malého bloku. Potom sa doktorka presunula k staršej žene, ktorej však musela trochu radiť, akým spôsobom sa má pozerat' za červenú líniu. Po jej vysvetľovaní zrazu táto žena zatvorila oči a zhlboka dýchala. Keď ich opäť otvorila a pozrela sa pred seba, rýchlo sa niečomu uhla. Musela vidieť niečo, čo mierilo presne na ňu. Zľakla sa a rýchlo si čupla. Potom sa vystrašene obzerala okolo seba. Pozorovala výjavy, ktoré sa ukazovali v jej blízkosti spontánne, nečakane samy od seba.

Na významnom prieskume v športovej hale sa zúčastnilo celkovo desať pozorovateľov rôzneho veku. Boli rozmiestnení šachovite po celej ploche. Silné červené svetlo zalievalo každý kút a každý objekt načerveno. Technik, ktorý reguloval červené svetlá, občas ubral a občas pridal ich intenzitu a meral luminanciu digitálnym meračom. Všetky zmeny si zapisoval na papier, aby

presne zachytil všetky dôležité parametre nasvietenia, teda aby zistil, pri akej intenzite, frekvencii a smerovaní červeného svetla je možné uvidieť druhú dimenziu reality. Druhá dimenzia jestvuje a prelína sa s tou našou, ale bežne nie je zachytiteľná ľudským okom. Existuje všade okolo nás, no na inej frekvencii viditeľnosti. Práve preto prebieha výskum v tejto hale pod červeným svetlom.

Doktorka Wiliamsová je pripútaná k invalidnému vozíku už viac ako 15 rokov po nešťastnom páde do výťahovej šachty. Bol to veľký škandál v starej nemocnici, ktorý spôsobilo zastarané vybavenie prevádzky výťahov. Pomaly, ale isto už prestávali fungovať všetky výťahy. Doktorka sa raz v jednu upršanú stredu v máji v roku 2004 ponáhľala na vyšetrenie nového príjmu a privolala si výťah. Vôbec si nevšimla, že dvere otvorila bez toho, aby výťah prišiel na jej poschodie, a tak spravila krok vpred a tragédia bola na svete. Zakrátko po nešťastí bola prepustená zo svojej pracovnej pozície a predstavitelia nemocnice, ktorí boli vo vedení, jej nedávali už šancu vrátiť sa k bežnej lekárskej praxi. Avšak otvorili jej dvere k veciam, ktoré boli viac-menej utajené. Začala sa podieľať na rôznych vedľajších lekárskejších pokusoch a výskumoch. Dnes má doktorka Wiliamsová 54 rokov a práve jej zverilo vedenie nemocnice riadiť výskum ohľadom červeného svetla.

Z tajných zdrojov je známe, že ak sa v miestnosti zamení obyčajná biela žiarovka za žiarovku červenú,

ktorej sa nastaví určité potrebné parametre, je možné vidieť svet, aký sme doteraz nevideli. Ide teda o riadenú intenzitu luminancie... o nastavenie presnej hodnoty, aby bolo možné nazrieť do inej dimenzie. Pozorovatelia, ktorých vybrali na tento účel pozorovania v rámci výskumu, majú rôzne očné chyby a odchýlky v ostrosti zraku. Prešli najprísnejším výberom, tajnou lekárskou kontrolou a museli podpísať dokument o mlčanlivosti. Aj keď je veľmi pravdepodobné, že nikto tam vonku v uliciach by im také niečo neuveril. Nanajvýš by vyšli na posmech alebo by ich považovali za bláznov.

Doktorka sa postupne presúvala na elektrickom vozíku od jedného pozorovateľa k druhému a občas ich usmerňovala. Niektorí z nich sa i váľali po zemi, aby sa vyhlí niečomu, čo v danom momente uvideli iba oni, niektorí naťahovali ruky, aby mohli zachytiť aspoň na chvíľu to, čo sa im vyjavovalo. Irónia celého pozorovania spočíva v tom, že to všetko môžu vnímať len ľudia so zhoršeným zrakom alebo dokonca s istou zrakovou odchýlkou nízkej miery. Ide o to, že zdravý človek má najmenšiu šancu uvidieť to, čo je predmetom skúmania tohto výskumu – nazrieť do inej dimenzie. Doktorka sa zastavila pri desaťročnom dievčatku, ktoré sedelo na zemi a stále sa pozeralo hore k stropu. Doktorka zdvihla zrak a takisto uprene hľadela hore, no okrem silnej červenej farby, ktorá zalievala strop, nevidela vôbec nič. Pošepky sa dievčatku prihovarila:

„Elenka, čo tam hore vidíš?“ Dievča sa ani nepohlo, stále uprene pozeralo dohora a odpovedalo:

„Oni lietajú bez krídel a veľmi vysoko. Stále pristávajú, najedia sa a keď sa im chce, odletia preč.“

Doktorka neskryvala prekvapenie: „Kto lieta bez krídel?“

„No... všetci ľudia sa vznášajú len tak a pristávajú na zemi, rozprávajú sa a potom zase odlietavajú preč.“

Williamssová sa zamyslela a povedala dievčaťu, aby sa snažilo nájsť nejaké predmety alebo nápisy. Bolo dôležité identifikovať aspoň približne rok, do ktorého dievča nazrelo. Trvalo to vari aj polhodinu, ale dievčaťu sa nedarilo nájsť žiadny záchytný bod. No nakoniec vykričlo:

„Tam je Nový rok, všetci tam lietajú hore-dole a oslavujú!“ Doktorka sa potešila, že sa niekam posunuli. Znova dobiedzala:

„A aký rok oslavujú? Vidíš to tam niekde?“

Dievča sa zmätene pozeralo na všetky strany okolo seba. „No... ten rok... oni neoslavujú rok.“

„Tak čo teda oslavujú na Nový rok, ak nie nový rok samotný?“

Doktorka bola z pozorovania tohto dievčaťa celá nesvoja. Uvažovala, na čo sa to dievča vlastne pozerá. Dievča vnímalo, že doktorku trápi, keď jej nevie upresniť,

čo vidí. Preto sa nad tým zamyslelo a potom objasňovalo: „Oslavujú vodu. Vidím na stenách maľby vodopádov, riek, morí a jazier. A veľké modré kvapky s číslami.“

„S číslami?!“ Pri tomto sa doktorka zarazila. „Kvapky vody s číslami?! Čo to len môže znamenať?“

„Neviem, vidím, ako sa tie bytosti klaňajú modrým kvapkám a ukazujú na čísla objavujúcich sa pri nich. Pri každej modrej kvapke je číslo. Napríklad 98, 64, 37... ale neviem, čo to znamená. Oslavujú vodu a stále ukazujú na čísla. Vôbec tomu nerozumiem.“

Doktorka bola takisto zaskočená a tuho uvažovala, čo to vlastne videli. Či nazreli do budúcnosti, alebo do minulosti. Je i možné, že je to prítomnosť, ale odlišná realita – iná dimenzia. Realita, ktorú síce nevidíme, ale jestvuje v našej blízkosti. Dievčaťu sa možno podarilo nazrieť za hranicu našej reality, ktorá sa pretína s tou druhou realitou. Je ťažké pochopiť, čo človek v takejto situácii vlastne vidí. Uvažujúc nad týmto neveriteľným spoznávaním inej reality sa doktorka pomaly presúvala ďalej. Keď sa zastavila pri mladíkovi so silnými okuliarmi, všimla si, že má uprený pohľad do zeme a slzy sa mu valili pod okuliarmi a dole lícami.

„Prečo plačete?“ spýtala sa Williamsová.

„Chcel by som ísť tam, chcel by som byť na tej druhej strane. Sú tam krásne ženy, pokoj, stále sa zabávajú,

akoby dostali za niečo odmenu. Nepoznajú zlobu, prechádzajú sa v parku, majú sa všetci radi... Skúšam sa im prihovoriť, ale nikto z nich ma nepočuje. Pri mne často stojí krásna žena s bielym veľkým klobúkom na hlave, ale vôbec ma nevníma. Občas odíde, stratí sa mi z dohľadu... Je to tu blízko, preniká to k nám, do našich sfér. No aj keď stojíme vedľa seba, vôbec sa nevidíme ani nepočujeme. Je to čosi neuveriteľné. Dokonca jeden chlapec prešiel cezo mňa, akoby som bol duch, akoby som vôbec neexistoval. Dá sa povedať, že v podstate žijeme vedľa seba, ale nevnímame sa. Nevieme o sebe. Tento náš svet je prepletený s ich svetom a nikto nikomu nezavadzia. Len oni sú veselí a šťastní a my stále uhnaní a uštvaní. Neviem, ako by sa dalo dostať k nim, lebo ich svet je pre nás akoby nehmotný. Môžem ho len vidieť. Ako je možné, že existujeme vedľa seba a pritom o sebe ani nevieme?!“

Doktorka si rozhovory nahrávala na mobil, aby si ich potom mohla odznova v pokoji prehrať a o pozorovaní napísať záverečnú správu. Sponzori na tento výskum prenajali športovú halu na tri dni. Technici museli na strop primontovať červené halogénové svetlá na diaľkové ovládanie, keďže bolo potrebné riadiť luminanciu, teda svietivosť – intenzitu svetla. Doktorka sa pomaly priblížila k žene, ktorá len stála a hľadela pred seba s otvorenými ústami. Najprv ju nechcela vyrušovať. No zvedavosť jej nedala a napokon sa tichým hlasom ohúrenej ženy spýtala:

„Čo tam vidíte?“

Žena sa ani nepohla, len zašepkala: „Pozerá sa na mňa. Nemôžem sa hýbať.“

„Prečo sa nemôžete hýbať a kto sa to na vás pozerá?“

„Hovorí mi, že sa volá Egregore. Vraj ma pozoruje celý život a nikdy nepredpokladal, že ho i ja niekedy počas života uvidím. Vie všetko o mojom živote a stále ho skúma. Vraj ma aj ochraňuje. Ja k nemu nemôžem prehovoriť, ale on ku mne áno. No nie je to človek.“

Doktorka sa zháčila a pýtala sa ďalej: „No... ak nie je človek, čo to teda je?“

„Hm, je to... vyzerá ako hadí človek. Má telo hada a tvár má ako napoly človek a napoly had. Je to akási hybridná bytosť, ktorá sa o mňa veľmi zaujíma. Egregore... Žije v tej druhej realite hneď vedľa našej a občas dokáže prestúpiť z jednej strany na druhú. Stáva sa tak väčšinou o tretej hodine ráno. Vtedy je brána nášho a jeho sveta najbližšie k sebe a je možné hoci len na krátku chvíľu prejsť z jednej reality do druhej.“

Doktorka si všetko starostlivo zaznamenávala. Prvý deň pozorovania priniesol prekvapivé odhalenia. No mnohým z nich nikto nerozumel, nevedel ich vysvetliť. Všetko, čo sa zaznamenávalo, však spadalo pod stupeň utajenia *prísne tajné a dôverné*. Celý tento výskum vznikol na základe zhromaždených informácií od viacerých fotografov, ktorí v minulosti vyvolávali

fotografie pod červeným svetlom a pritom zazreli veci a bytosti, ktoré sa po vypnutí červeného svetla vytratili a už sa neukázali. Viac ako štyridsať rokov boli tieto informácie uložené v trezoroch a bez akéhokoľvek výskumu. Až kým sa do tejto veci nepustila malá skupina ľudí, aby preverila dôveryhodnosť zhromaždených výpovedí, týkajúcich sa nevysvetliteľných javov. Najvhodnejšou a najskúsenejšou osobou, ktorú skupina mladých ľudí oslovila na riadenie tejto zvláštnej prieskumnej akcie, bola doktorka Wiliamsová.

Nasledujúce dva dni pozorovania začali prinášať nové poznatky. Šiesti pozorovatelia z desiatich uvideli svojich zosnulých príbuzných. Prechádzali sa po hale, akoby sa im nič nestalo. Akoby vôbec neboli mŕtvi. Oni však nevnímali tento náš súčasný svet, len pozorovatelia ich zazreli pri pozorovaní v červenom svetle. Posledný deň jedna pozorovateľka v strednom veku zazrela svoju mŕtvu sestru. Potom behala ako splašená po celej hale, lebo svoju sestru stále hľadala, ale už ju viac nenašla. Jej sestra totiž nevedome prešla touto dimenziou. Vôbec nemala tušenie o tom, že ju zazreli živí ľudia či dokonca jej vlastná sestra. Konkrétne túto pozorovateľku museli napokon odvolať, vylúčiť ju z výskumného tímu, lebo pre posledný incident začala mať sklon k nervovému zrúteniu. Nie každý pozorovateľ zvláda tieto psychicky náročné pozorovania. Niektorí, ako aj posledná spomínaná, mali

psychické ťažkosti a niektorí ani nevedeli pochopiť, porozumieť tomu, čo to vlastne videli.

Keď doktorka Wiliamsová so svojím tímom ukončila celé trojdňové pozorovanie, musela do konca týždňa na základe všetkých pozorovaní zhrnúť a objektivizovať výsledky a vypracovať záverečnú správu. V piatok ráno o ôsmej už musela byť v novej nemocnici, aby sa na tajnej schôdzi prezentovala so všetkými výsledkami a so záverečnou správou výskumu. Vošla do hlavného vchodu nemocnice a zamierila si to k výťahu. Zviezla sa do najnižšieho podlažia – do suterénu. Na konci dlhej chodby boli kovové bezpečnostné dvere. Vedela, že za nimi sa skrývajú ľudia, ktorí majú v kompetencii rozhodnúť o pokračovaní celej záležitosti. Pomaly a s veľkou trémou sa na svojom vozíku presunula k dverám a asi minútu len tak pred nimi sedela a zhlboka dýchala. Pozerala sa na dvere a v hlave si pripravovala počiatočnú reč. Vnútri za dverami nepočula žiadny zvuk ani minimálne klepnutie nejakým perom po stole. Chvíľu uvažovala, či tam vôbec niekto je. A tak chytila rukoväť na dverách a pootočila ju doľava. Dvere klepli kovovým zvukom a pomaly sa otvorili. V miestnosti bolo jasné neónové svetlo a oproti doktorky sedeli štyria muži v pokročilom veku. Dvaja z nich mali biely plášť, čo naznačovalo, že patria do zdravotníctva. A ďalší dvaja boli v čiernych oblekoch. Uprene pozerali na doktorku Wiliamsovú. Na chvíľu

nastalo hrobové ticho, až kým muž v bielom plášti nedal pokyn rukou doktorke, aby sa presunula bližšie.

„Dobrý deň. Som doktorka Wiliamsová a priniesla som záverečnú správu z výskumných pozorovaní pod názvom – Červená žiara. Môžem začať tým, že vám budem čítať výpovede pozorovateľov.“

Jeden muž v obleku zastavil doktorku a vysvetlil jej okolnosti.

„No... ja by som navrhol, aby sme to spravili takto. Keďže máme na túto tajnú schôdzu len jednu hodinu, prosím, odovzdajte nám správu s výpoveďami vašich pozorovateľov. My si ich rozmnožíme a počas dňa si ich v tajnosti všetci prečítame. Teraz... skúsme to nejak skrátiť. Vaše pozorovanie prinieslo údajne pozitívne aj negatívne výsledky. Povedzte, o čo išlo.“

Doktorka sa upokojila a začala logicky spájať udalosti z pozorovania.

„Niektorí pozorovatelia boli z akcie odvolaní,“ vysvetľovala doktorka, „pretože mali tendenciu robiť zmätok pod veľkým psychickým tlakom, dokonca došlo aj k nervovému zrúteniu. Počas troch dní pozorovania sa pozorovateľom objavovala bytosť Egregore. Údajne tá bytosť vnímala činnosť pozorovateľov a prostredníctvom myšlienok sa k nim aj prihovárala. To znamená, že je možné nadviazať kontakt. Ten tvor Egregore nemal

v úmysle ubližovať, len sa pozeral a vysvetľoval, že je strážca a ochranca nás všetkých pred bytosťami z druhej strany. No... neopierala by som celé pozorovanie len o situácie, ktoré sa týkali tohto tvora, keďže okrem neho sa nám začali ukazovať ľudia dávno aj nedávno zosnulí.“

Všetci štyria vyšetrovatelia spozorneli. Jeden z nich vybral akýsi blok a niečo si zapísal. Potom sa pozrel na doktorku.

„To myslíte vážne?! Chcete nám povedať, že ste pod červeným svetlom zazreli svet mŕtvych?“

Doktorka Wiliamsová zostala trochu zarazená.

„Áno, v samej podstate pozorovania nám výsledky na osemdesiat percent ukazujú, že pod červeným svetlom je najčastejšie možné uvidieť našich zomrelých. Prevažná väčšina pozorovateľov dokonca spoznala svojich zosnulých príbuzných. No nie je možné s nimi nadviazať žiadny kontakt. Aspoň nikomu z pozorovateľov sa to nepodarilo. Oni si žijú svoj život v tej druhej dimenzii. Dajme tomu vo svete mŕtvych alebo na druhom svete. A pod týmto svetlom je možné ich uvidieť. Ten druhý svet je pri nás v tesnej blízkosti, dotýka sa nášho, v istých sférach sa prelína, ibaže my ho nevidíme. Je možné ho zazrieť len na inej svetelnej frekvencii. Totiž najmä v prípade, ak by sme mali nejakú zrkovú odchýlku a zároveň presne nastavenú luminanciu, teda svietivosť červeného svetla. Technici veľmi často upravovali

svietivosť, frekvenciu a polarizáciu a až po dlhom čase sa im podarilo nastaviť vhodné parametre červeného svetla. Tieto údaje a presné hodnoty sú takisto zapísané v mojej záverečnej správe. A tak...“

Prerušil ju muž v bielom plášti.

„Takže môžem uviesť do našej zložky, že pozorovanie pod názvom – Červená žiara – dokázalo, že existuje druhý svet alebo presnejšie svet mŕtvych?“

Doktorka pritakala: „Áno, presne tak. Je to najväčšie percento zo všetkých pozorovaní. Mŕtvi sa prechádzali po hale, akoby chodili po meste po nákupných centrách. Vôbec netušili, že ich vidíme. Nebolo možné sa ich ani dotknúť. Je to svet, ktorý sa na istej úrovni prelína s tým naším.“

Všetci štyria muži sa na seba neveriacky pozreli a potom sa na chvíľu odmlčali, aby sa vysporiadali s tým, čo počuli a zároveň k tomu zaujali svoj postoj. Doktorka z toho trochu znervóznela a zakrátko to neznesiteľné ticho prerušila.

„Môžem k tomu dodať, že pri každom pozorovaní sa objavil Egregore a ten tiež len sledoval ľudí.“

Starší muž v bielom plášti sa vzpriamil a zhlboka sa nadýchol.

„Ach, áno, ten Egregore. Skoro sme naňho zabudli. Čo je to vlastne za bytosť? Ako vyzerá?“

Doktorka sa začítala na chvíľu do svojich poznámok a začala vysvetľovať.

„Takže... Egregore... vyzerá ako zelený had a človek zároveň. Je to akási hadí tvor s tvárou, ktorá má náznaky hada aj človeka. Je v samej podstate ohyzdný. Škaredý. Nie je to ľudská bytosť.“

Muži z komisie tuho premýšľali a nakoniec znova prehovoril muž v bielom plášti.

„Takže ja by som navrhol toto. Tá bytosť Egregore nepodnikala žiadne kroky voči pozorovateľom, len sa im prihovárala. Nemáme dôvod ju skúmať ďalej, keďže sa nič nedialo. Vieme už o jej existencii a uvedieme ju do našej správy a záznamov. No nás zaujala tá celková správa o zjavení sa mŕtvych ľudí. Môžeme povedať, že celý výskum priniesol relevantné výsledky. Môžeme nazrieť do sveta mŕtvych. To tu ešte nebolo v takomto rozsahu.“

Doktorka neskrývala spokojnosť so svojou prácou a vysvetľovala ďalej.

„Oči človeka pracujú pod červeným svetlom na inej frekvencii ako pri dennom svetle alebo v tme v noci... naše oči pri červenom svetle na upravenej frekvencii dokážu rozoznať veci, ktoré za normálnych okolností nevidíme. Je to také jednoduché a celý výskum stál toľké roky uzavretý v trezore. Som veľmi hrdá na to, že ste na

tento výskum oslovili práve mňa a odovzdali ste mi do rúk toľkú dôveru.“

Muži počúvali doktorku a jeden z nich v obleku otáčal listy správy položenej na stole. Potom si dal dolu okuliare a začal rečnúť.

„Po zhodnotení vašej správy sme dospeli k záveru, že môžeme podniknúť takéto pozorovanie znova a tentokrát ešte vo väčšom rozsahu a v inom prostredí. Bolo by to na voľnom priestranstve bez akýchkoľvek bariér, akými sú steny haly a pod. V našom záujme je jeden cieľ, ktorý hľadáme, alebo aj otázka, ktorú nemáme zodpovedanú. Nevieme ani odhadnúť samotný výsledok, a preto je potrebné výskum ešte trochu potiahnuť. Boli by ste ochotná pokračovať a viesť tento výskum ešte na krátky čas kvôli jednému pozorovaniu?“

Doktorka Wiliamsová bola prekvapená, pretože si myslela, že celá záležitosť je už ukončená. Hladkala si dlane a chvíľku nad tým uvažovala. Po minúte ticha pritakala.

„Tak teda áno, som ochotná pokračovať. Aspoň viem, že som ešte pre tento svet potrebná a i napriek mojej invalidite nie som celkom odpísaná. Som naozaj hrdá a vďačná za vašu dôveru, ktorú voči mne prechováate.“

Prehovoril znova muž v obleku.

„Vážení, týmto ukončujeme prvú tajnú schôdzu s názvom *Červená žiara*. Videli sme a dozvedeli sme sa všetko, čo je relevantné v zmysle pokračovania pozorovaní a smerovania tohto výskumu mimoriadneho významu. Všetky zložky a záverečnú správu doktorky Wiliamsovej ukladáme do bezpečnostnej schránky, aby sme dosiahli ich utajenie tým, že takto budú mimo dosahu akýchkoľvek neželaných osôb. Doktorke povoluujeme pokračovanie výskumu a takisto poskytneme financie na posledné veľké pozorovanie na voľnom priestranstve. Po ukončení tohto pozorovania očakávame od nej záverečnú správu. Som rád, že som sa mohol zúčastniť na tejto schôdzi. Prosím, odíďte v tichosti z tejto miestnosti. Teším sa na ďalšie tajné stretnutie na budúce.“

Doktorka Wiliamsová v tichosti otočila svoj vozík a presunula sa k výťahu. Po nej postupne opúšťali miestnosť títo neznámi starší muži. V tento deň sa už nedialo nič zvláštne. Doktorka prežila celkom nudný víkend vo svojom bezbariérovom byte. V pondelok poobede dostala tajnú správu. Bielu obálku jej niekto vsunul popod dvere. Rozbalila ju a našla v nej zložený list. V liste sa písalo:

„O desiatej hodine večer po vás príde auto čiernej farby a dopraví vás na miesto pozorovania. Prosím, buďte pripravená a čakajte pred vchodom vášho bytového komplexu.“

Doktorka počúvla všetky pokyny a už o polhodinu skôr sedela vo svojom vozíku pred vchodom. Presne o desiatej zastavila čierna limuzína priamo pred ňou. Otvorili sa zadné dvere a vyšiel z nich jeden veľmi mladý muž v čiernom obleku. Mohol mať okolo dvadsiaty. Usmial sa na doktorku a pritiahol ju s vozíkom k autu.

„Dobry večer. Som Albert, nebojte sa, mám úlohu sa o vás postarať a previesť vás na miesto pozorovania. Pomôžem vám do auta a vozík tu môžete kľudne nechať. Na mieste určenia máme pre vás nový elektrický vozík. Bude to tak lepšie, keďže ide o rozmernú plochu približne vo veľkosti futbalového ihriska.“

Williamsová nenamietala a poslušne spolupracovala. Auto malo tmavé okná a k tomu ešte bola tma. Netušila, kadiaľ prechádzajú a kam presne ich šofér vezie.

„Nemusíte rozmýšľať, kam ideme, dôležité je len pozorovanie. Je to miesto mimo obývaných častí mesta, kde sme eliminovali neželaných návštevníkov, a tým i mnoho zvedavých očí. V okruhu piatich kilometrov okolo miesta pozorovania nie je jediný dom ani cesta... Všetko prebehne pod prísny dohľadom poverených osôb.“

„V poriadku, ja nemám strach. Bije mi srdce ako o závod, keďže som neskutočne zvedavá, ako to bude prebiehať.“

Počas cesty autom, ktorá trvala približne hodinu, bolo cítiť nerovný terén a otrasy z hrbolätej cesty. Bolo jasné, že auto ide po poľných alebo dokonca po lesných cestách. To doktorke napovedalo, že sú mimo mesta niekde v pustatine. Po hodine auto zastalo. Mladý asistent vyšiel z auta, obišiel ho a pomohol doktorke z auta von. Posadil ju do moderného elektrického vozíka s joystickom na ovládanie. Doktorka sa veľmi rýchlo oboznámila s jeho používaním. Fungoval perfektne a hneď sa pohla dopredu.

„Investori, ktorí do tohto projektu vložili svoje investície, sa rozhodli, že si tento vozík môžete ponechať, pani doktorka,“ s úsmevom jej povedal mladý asistent. „Je to menší darček za váš záujem angažovať sa v takomto výskume a za vašu mlčanlivosť.“

„To je veľmi milé a štedré, veľmi ďakujem za ústretovosť. Čo sa bude teraz diať?“

Mladý asistent ukázal rukou hore k večernej oblohe. No doktorka nič nevidela. Po chvíli sa však rozsvietili červené halogénové svetlá. Bolo ich možno desaťtisíc. Plocha, ktorá sa pred doktorkou rozprestierala, bola naozaj obrovská. Mohla byť ešte väčšia ako bežné futbalové ihriská. Červená svetlá postupne silneli a technici sa pokúšali nastaviť presnú hodnotu luminancie. Na ploche bolo sem-tam vidieť pozorovateľov. Bolo ich presne dvadsať, boli v rozdielnom veku a mali rôzne očné anomálie. Asistent ukázal doktorke, že môže bez obáv

vojsť na plochu. A tak aj spravila. Na tričku mala pripnutý mikrofón a na diaľku bola prepojená s odpočúvacím zariadením. Bolo to pre ňu jednoduchšie riešenie, ako všetko nahrávať na mobilný telefón. Vďaka tomu mala voľné ruky. Zastavila sa pred dievčaťom, ktoré nemalo ani šesťnásť rokov.

„Tak čo vidíte, mladá slečna?“

„Ešte neviem presne, ale okolo mňa chodia ľudia, ktorí ma vôbec nevnímajú. Rozprávajú sa medzi sebou, jasne to registrujem podľa ich mimiky a gest, ale vôbec nič nepočujem.“

Doktorka sa posúvala ďalej a ďalej a postupne sa spytovala všetkých pozorovateľov na ich zážitky. Niektorí pozorovatelia uzreli aj slávne osobnosti z hudobného a filmového sveta. No nedokázali s nimi nadviazať žiadnu komunikáciu. Len ich videli vo svojej blízkosti. Technici upravovali svietivosť na určitých častiach plochy rozlične. Niekde svietilo červené svetlo viac, niekde menej. Postupne si do svojej dokumentácie zapisovali presné parametre. Doktorka Williamsová mala kopu práce a priveľkú zodpovednosť. Pustila sa na vozíku do stredu obrovskej plochy a občas ju už z jasného červeného svetla bolela hlava. Všetko prebiehalo bez menších komplikácií až do druhej hodiny rána. No po druhej hodine sa začala situácia vymykať spod kontroly. Niektorí pozorovatelia sa začali váľať po zemi a zakrývali si tvár. Ďalší pobehovali

po celej ploche ani splašení, akoby pred niečím utekali. V tom čase doktorka Wiliamsová nemala možnosť spovedať pozorovateľov. Bolo to možné až po ukončení ich pozorovania. Do tejto hodiny sa občas niekde objavil aj Egregore. Údajne vnikol do mysle jednej pozorovateľky a nástoľčivo žiadal jej prostredníctvom, aby nerobili takéto typ pokusov. Vysvetľoval, že sa to môže na zlé obrátiť. A občas sa len pozeral a hypnotizoval pozorovateľa. Nikto nepoznal úlohu Egregora v tomto neviditeľnom svete.

Zrazu jeden pozorovateľ skolaboval, keď sa údajne ocitol na chodníku, ktorý zaplavila prívalová vlna cunami. Fiktívne sa utopil. Keď k nemu dobehli ošetrovatelia, nebolo mu už pomoci, lebo, žiaľ, bol mŕtvy. Prejavoval všetky príznaky utopenia, hoci na výskumnej ploche žiadna voda nebola. Po tejto udalosti každý pozorovateľ rýchlo pochopil, čo mu hrozí. Väčšina spanikárila a chcela sa z plochy dostať čo najskôr preč. O chvíľu ďalšia mladá žena dopadla mŕtva na zem po náraze vlaku, ktorý jej telo ďaleko vymrštil, hoci tam žiadny vlak nebol. Doktorka Wiliamsová šokovane pozorovala, čo sa okolo nej deje.

„Preboha, toto sa vymklo spod kontroly! Rýchlo opustite plochu! Všetci utekajte!“ Vypnite svetlá!“ Kričala doktorka, ale nikto ju už nepočul.

Doktorka lietala na svojom vozíku po celej ploche zaliatej červeným svetlo a snažila sa z nej čo najrýchlejšie vyhnúť pozorovateľov. No nedarilo sa jej to. Nikto ju

nevnímal. Keď našla na zemi mŕtveho deviateho pozorovateľa, zmocnila sa jej strašná panika. Na svojom vozíku sa hnala preč z plochy smerom k technikom a keď medzi nimi zbadala svojho asistenta, nasmerovala si to priamo k nemu. Avšak odrazu ju začali červené svetlá neskutočne oslepuvať, a tak sa už nedokázala dobre zorientovať. Príšerná červená farba natoľko osvetľovala celú pozorovaciu plochu, že dezorientovala všetkých. A keď sa priblížilo k tretej hodine ráno, zrazu sa z plochy nedalo dostať von. Všetci tam zostali uväznení. Dvaja pozorovatelia bežali krížom cez plochu a chceli vyskočiť na trávnik rastúci povedľa. Tesne pred koncom ich zrazila akási sila k zemi. Obaja sa len plazili a chrčali. A udiala sa nečakaná vec. Zmizli. Akoby sa vyparili. Nezostala po nich ani najmenšia stopa. Doktorka bola už v ťažkom šoku. Zastavila sa na okraji plochy a už nemohla pokračovať. Nieкто alebo niečo ju zdvihlo z vozíka a zalomcovalo ňou vo vzduchu. Doktorka Wiliamsová naposledy vykrikla a zmizla. Zmizla spred očí šokovaných prítomných ľudí, ktorí pod utajením mali riadiť výskumné pozorovanie. No úplne stratili nad tým kontrolu. Technici sa snažili s nasadením všetkých svojich síl vypnúť svetlá, avšak keď sa im to konečne podarilo, nebol živý už ani jeden z pozorovateľov. Jedenásť z nich zmizlo nadobro a ostatní ležali mŕtvi, rozhádzaní po celej ploche. Mali rôzne príznaky smrti – utopenie, zrazenie dopravným prostriedkom, príznaky ťažkého pádu z veľkej výšky...

Nikto neprežil. A doktorka, ktorá to celé viedla, takisto zmizla z tohto sveta. Zostali po nej len zvukové záznamy, ktoré sa prenášali cez jej mikrofón pripnutý na tričku.

Posledné vety na zázname z doktorkinho výskumu zneli hrôzostrašne:

„Ach, kto si, preboha?! Nechaj ma tak! Som len doktorka! Aký si odporný! Ako to, že je za tebou tieň?! Ved' nie si skutočný! Pomóóóc! Áááách!“

Týmto záznamom sa zavŕšilo pozorovanie s tragickým koncom. Nadránom technici a pracovníci museli upratať celú plochu a previesť mŕtvych do márníc v najbližších mestách. Všetko prebiehalo v utajení a nikto nepoznal príčiny a dôvody. Celú plochu upravenú na pozorovanie rozobrali v priebehu troch hodín. Nezostalo po nej ani najmenšie zrnko dôkazov.

Týždeň po tejto tragédii sa v suteréne znova usporiadala tajná porada. No tentokrát už bez doktorky Wiliamsovej, keďže zmizla do neznáma.

Jeden zo starších mužov si dal stoličku pred ostatných, aby naňho všetci videli. Keď si pred nich sadol, vyslovil svoj ortieľ.

„Keďže som bol iniciátorom a tajným vedúcim celého tohto projektu, všetka vina za to, čo sa stalo, padá na moju hlavu. Som si vedomý strašných následkov a pripúšťam svoju vinu. No na samom začiatku som nemohol vedieť,

akú silu môže mať červené svetlo. Už teraz chápem, prečo bývalý režim výskum zamietol a dokumenty uložil na dlhé roky do trezoru. Avšak ja by som ho aj napriek tomu chcel dotiahnuť do samotného konca.“

Ďalší traja muži v miestnosti len nemo pozerali na muža pred sebou, až kým sa jeden z nich neopýtal:

„No a čo by ste ešte chceli spraviť, keď tu máme jedenásť zmiznutí a deväť zabití na pozorovacej ploche.“

Muž sediaci oproti nemu sa zhlboka nadýchol a pozrel do stropu.

„Chcem spraviť ešte jedno pozorovanie pod červeným svetlom, ale tentokrát bez pozorovateľov. Jediným pozorovateľom budem ja sám.“

Muži oproti nemu sa o niečom radili a jeden z nich v bielom plášti mu položil otázku.“

„A čo by ste chceli uvidieť alebo pozorovať?“

„No... mám už len jediný cieľ. Kontaktovať doktorku Wiliamsovú na druhej strane – alebo tam, kde je, aby podala správu o tom, ako to tam vyzerá a ako sa tam dá dostať. Som odhodlaný podstúpiť toto riziko napriek tomu, že môžem prísť o život. Beztak som už zodpovedný za dvadsať životov, plus za zmiznutú doktorku Wiliamsovú. Ja už nemám čo stratiť. Prosím, dovoľte mi absolvovať posledné pozorovanie.“

„Tak teda dobre, ale vedzte, že ak sa vám niečo stane, tak budeme zase zodpovední my... a nebude to mať konca. No povoľujeme vám posledné výskumné pozorovanie. Teraz sa rozíďme v tichosti a nepozorovane.“

Muži vychádzali z miestnosti postupne po sebe a každý vyšiel z nemocnice iným vchodom.

Zodpovedný muž bez mena dostal o deviatej večer telefonát. Nariadili mu stretnutie pred jeho domom a odvoz na neznáme miesto. Tak sa aj stalo. Keď auto zastavilo pred mestským kultúrnym strediskom, v ktorom sa premietajú filmy a hrajú divadlá, pochopil, že je to možno jeho posledná cesta. Vošiel dnu a zamieril do veľkej zasadacej haly. Vystúpil po drevených schodoch na pódium, kde sa vzápätí rozsvietili červené svetlá. Oslepil ho jas, ktorý postupne upravoval technik a nastavoval presnú hodnotu luminancie, pri ktorej je možné vidieť druhý svet. Muž si pomaly sadol na stoličku umiestnenú uprostred pódia. Najbližšiu hodinu sa nič nedialo. No okolo dvanástej hodiny v noci sa v jednom rohu objavila doktorka Wiliamsová. Tentokrát v tomto červenom svete stála na vlastných nohách. Už nepotrebovala žiadny vozík. Muž jej začal vysvetľovať svoju úlohu a cieľ pozorovania, ale doktorka na to nereagovala. Prechádzala sa v tom jednom rohu pódia a po chvíli sa rozbehla priamo oproti mužovi na stoličke. Zrazila ho zo stoličky na zem. Muž bol namieste mŕtvy. Doktorka sa stratila v ďalšom rohu a už ju viac nikdy nikto nevidel. Technik, ktorý

upravoval svetlo počas pozorovania, si všimol jednu maličkosť. Keď sa objavila doktorka Williamsová, tak jej postava vrhala tieň. To bol jediný poznatok, ktorý môže znamenať len jedno – zhmotnenie sa. Táto poznámka bola zapísaná do všetkých správ. Dodatok k tejto správe znel: „Sledujte tieto bytosti, keď sa pohybujú. Ak za nimi padá tieň červeného svetla, je isté, že práve v tej chvíli sú fyzicky zhmotnené a nebezpečné. Podľa výsledkov predošlých pozorovaní vtedy zabíjajú. A deje sa tak pri červenom svetle okolo tretej hodiny ráno. Ak bytosti nevrhajú žiadny tieň, pre nás sú viditeľné, ale ony nás nevidia. Avšak v momente, keď sa za nimi objaví pravý tieň, musíme sa dať na útek.“

Následne sa uskutočnila tretia tajná porada zložená z troch mužov. A po ďalšom výskumnom pozorovaní už len z dvoch. Napokon už nemal kto uskutočniť tajnú poradu. Výsledky a celý priebeh výskumu zostali uložené v neznámom trezore na neznámom mieste... A tak sa už o výskume vôbec nikto nedozvedel na pár ďalších desaťročí.

Zostala len jediná poznámka na malom papieri vytrhnutom z malého bloku: Ak vymeniš v izbe obyčajnú žiarovku za žiarovku červenej farby, tak môžeš uvidieť svet, aký si predtým nikdy nevidel!

Červená žiara – Pravý tieň

Červené svetlo môže byť útulné alebo strašidelné a občas môže ukázať veci, o akých sme doteraz nemali ani poňatia. Tajný výskum sa zapodieval touto problematikou a rozhodol sa vstúpiť do neznáma aj za cenu ľudských životov. Doktorka Wiliamsová viedla tento výskum až do chvíle, kým sa celá situácia nezačala vymykať spod kontroly. Po následných udalostiach sa celý výskum začal posúvať neznámym smerom. To, čo dokáže obyčajná červená žiarovka, ukáže tento príbeh, ktorý sa zdá byť neuveriteľný. No po nespočetných pokusoch a pozorovaniach sa začali množiť výpovede ľudí, ktorí zazreli iný svet v červenom svetle. Vitajte na druhej strane nám známej alebo presnejšie viditeľnej reality! Začína sa cesta do červeného svetla...

